

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 1071

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 octombrie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 302 din 18 iunie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (14), ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) și ale art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.238. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management integrat al Parcului Natural Apuseni și al ariilor naturale protejate integrate	5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 48 din 7 octombrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	6–13
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
13. — Regulament pentru modificarea și completarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 4/2021 privind activitatea de control desfășurată de către Autoritatea de Supraveghere Financiară	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 302**

din 18 iunie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (14), ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) și ale art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (14), ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) și ale art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Alen Daniel Moisin în Dosarul nr. 3.758/258/2019 al Judecătoriei Miercurea-Ciuc — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 619D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 28 noiembrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.758/258/2019, **Judecătoria Miercurea-Ciuc — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (14), ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) și ale art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de Alen Daniel Moisin într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de autor împotriva încheierii judecătorului delegat cu supravegherea privării de libertate din cadrul penitenciarului, prin care s-a respins plângerea petentului împotriva raportului comisiei constituite în baza art. 32 din Legea nr. 254/2013, prin care s-a dispus schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim închis în cel de maximă siguranță.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că, în tot cursul procedurii prevăzute de art. 40 din Legea nr. 254/2013, persoana condamnată nu are dreptul de a se apăra în fața comisiei prevăzute de art. 32 din același act normativ, nu poate formula concluzii scrise și nu poate să își exprime punctul de vedere, legea stipulând doar posibilitatea audierii condamnatului de către judecătorul de supraveghere, lăsând la latitudinea acestuia audierea sau neaudierea condamnatului. Totodată, susține că, la judecarea contestației împotriva încheierii judecătorului de supraveghere,

nu este obligatorie audierea condamnatului contestator, context în care apreciază că dispozițiile legale criticate îi încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

6. **Judecătoria Miercurea-Ciuc — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că autorul este o persoană privată de libertate, fiind subiect al raporturilor juridice ce se circumscriu dispozițiilor Legii nr. 254/2013, motiv pentru care constituționalitatea prevederilor criticate din acest din urmă act normativ urmează a fi apreciată în cadrul unui considerent comun. Astfel, reține că textele de lege criticate sunt constituționale, întrucât dreptul la apărare nu este un drept absolut, limitarea exercițiului acestui drept fiind susceptibilă de limitări impuse din considerente ce țin de interesul public general apreciat în raport cu procedura la care se referă. Reține că autorul excepției nu este judecat pentru vreo infracțiune, iar procedura în care s-a emis decizia de schimbare a regimului de executare are natură administrativă. Reține că procedurile prevăzute de art. 39 și 40 din Legea nr. 254/2013 reglementează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, astfel că acestea nu sunt supuse regulilor de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului. Apreciază că niciuna dintre prevederile legale criticate de autor nu îi interzice sau limitează dreptul de a-și angaja apărător ales pentru soluționarea contestației împotriva încheierii judecătorului delegat cu supravegherea, în măsura în care acesta apreciază că se impune pentru a-și susține punctul său de vedere, evident fără să fie obligatorie asistarea sa de către apărător desemnat din oficiu. Observă că, potrivit art. 3 din Legea nr. 254/2013, scopul executării pedepselor și a măsurilor educative privative de libertate este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, iar prin executarea pedepselor și a măsurilor educative privative de libertate se urmărește formarea unei atitudini corecte față de ordinea de drept, față de regulile de conviețuire socială și față de muncă, în vederea reintegrării în societate a deținuților sau persoanelor internate, aceste scopuri subsumându-se unui interes public general.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (14) și ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) din Legea nr. 254/2013 este neîntemeiată, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (1) din același act normativ este inadmisibilă. Cât privește soluția de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (14) și ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) din Legea nr. 254/2013, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 733 din 16 decembrie 2014 și nr. 535 din 14 iulie 2015. În ceea ce privește soluția de inadmisibilitate, apreciază că dispozițiile art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 nu au legătură cu soluționarea cauzei și, totodată, autorul excepției de neconstituționalitate nu

motivează presupusa neconstituționalitate, aspect ce contravine dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (14), ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) și ale art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 39 alin. (14): „(14) *Contestația se judecă, în ședință publică, cu citarea persoanei condamnate și a administrației penitenciarului.*”;

— Art. 40 alin. (12), (16) și (21): „(12) *Persoana condamnată poate fi ascultată, la locul de deținere, de judecătorul de supraveghere a privării de libertate. [...] (16) Încheierea este executorie de la data comunicării către administrația penitenciarului. [...] (21) Contestația nu suspendă executarea încheierii.*”;

— Art. 48 alin. (1): „(1) *Administrația Națională a Penitenciarelor ia toate măsurile necesare pentru creșterea progresivă a numărului spațiilor de cazare individuală.*”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate invocă atât dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (1) și (2) privind statul român, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, cât și prevederile art. 6 alin. (2) și alin. (3) lit. b), c) și d) privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, Curtea reține că aceste dispoziții reglementează cu privire la condițiile de cazare a persoanelor condamnate, iar cauza în care a fost invocată excepția privește schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii. Așa încât, ținând seama de exigențele dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora instanța de contencios constituțional decide asupra dispozițiilor legale „care au legătură cu soluționarea cauzei”, Curtea constată că dispozițiile art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 nu au incidență în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Mai mult, Curtea constată că autorul excepției nu arată în ce mod normele criticate contravin dispozițiilor constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate (în legătură cu acest aspect, a se vedea Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

14. În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, astfel formulată, ridică o problemă de admisibilitate dintr-o dublă perspectivă, și anume din punctul de vedere al legăturii textului de lege criticat cu soluționarea cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, precum și al structurii excepției de neconstituționalitate, cu referire la

motivarea acesteia. Astfel că, având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 este inadmisibilă.

15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (14) și ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) din Legea nr. 254/2013, Curtea reține că au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare.

16. Astfel, cu prilejul pronunțării deciziilor nr. 766 din 28 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 9 martie 2020, și nr. 209 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 29 august 2022, Curtea a reținut că prevederile legale criticate se circumscriu celei de-a patra faze a procesului penal, și anume fazei de executare. Art. 39 din Legea nr. 254/2013 reglementează atât cu privire la stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, la plângerea depusă de persoana condamnată la judecătorul de supraveghere a privării de libertate împotriva deciziei comisiei pentru stabilirea, individualizarea și schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, cât și cu privire la contestația formulată de persoana condamnată sau de administrația penitenciarului, pe rolul judecătoriei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, împotriva încheierii prin care judecătorul de supraveghere a privării de libertate a soluționat plângerea.

17. Prin urmare, cadrul general prevăzut de art. 39 din Legea nr. 254/2013 reglementează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, astfel încât Curtea a reținut că aceasta nu este supusă regulilor de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului. Într-un sens similar s-a pronunțat Curtea și în jurisprudența sa referitoare la Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, abrogată prin Legea nr. 254/2013 (de exemplu, prin deciziile nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007; nr. 1.114 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 26 noiembrie 2008; nr. 173 din 28 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 6 iunie 2013; nr. 223 din 15 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 6 iunie 2014; nr. 486 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 24 ianuarie 2014).

18. Așa fiind, Curtea a constatat că, în considerarea diferenței mai sus arătate, legiuitorul poate reglementa, în materia executării pedepselor, o procedură specială de soluționare a căilor de atac referitoare la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate, stabilite prin Legea nr. 254/2013, procedură care să nu mai implice în mod necesar prezența persoanei condamnate, fără ca în acest mod să fie încălcate dispozițiile constituționale. În context, a fost invocată jurisprudența instanței de la Strasbourg prin care s-a statuat că garanțiile consacrate în materie penală de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — egalitatea de arme, dreptul la apărare, contradictorialitatea — nu sunt aplicabile procedurilor privind executarea pedepselor. În acest sens sunt Decizia din 7 mai 1990 — *Aldrian împotriva Austriei*, Decizia din 22 februarie 1995 — *A.B. împotriva Elveției*, Decizia din 13 mai 2003 — *Montcornet de Caumont împotriva Franței*, Decizia din 27 iunie 2006 — *Szabo împotriva Suediei* și Decizia din 23 octombrie 2012 —

Ciok împotriva Poloniei, paragraful 33 (Decizia nr. 766 din 28 noiembrie 2019, precitată, paragrafele 14, 15 și 16)

19. Distinct de aceste argumente, Curtea a mai reținut că, atât în procedura de stabilire a regimului de executare a pedepselor privative de libertate, cât și în cea de schimbare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate, persoana condamnată poate fi ascultată, la locul de deținere, de judecătorul de supraveghere a privării de libertate ori este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată [art. 39 alin. (5) și (16) și art. 40 alin. (12) și (22)]. Totodată, în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, persoana condamnată are posibilitatea de a-și formula apărările prin intermediul memoriilor și concluziilor scrise, în temeiul art. 39 alin. (15) și al art. 40 alin. (22) din lege, indiferent dacă este adusă sau nu la judecată. De asemenea, potrivit prevederilor art. 39 alin. (14) coroborat cu art. 40 alin. (22) din Legea nr. 254/2013, contestația formulată împotriva încheierii de soluționare a plângerii formulate împotriva deciziei de stabilire a regimului de executare a pedepsei privative de libertate/hotărârii de schimbare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate se judecă, în ședință publică, cu citarea persoanei condamnate și a administrației penitenciarului.

20. Așa fiind, câtă vreme persoana condamnată are dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce plângerea sa a fost examinată de judecătorul de supraveghere a privării de libertate, putând depune memoriile și concluziile scrise, Curtea nu a reținut pretinsa încălcare prin textul criticat a prevederilor art. 21 din Constituție, referitor la accesul liber la justiție. De altfel, Curtea a reamintit că, potrivit celor statuate de instanța europeană prin Decizia din 23 septembrie 2004, pronunțată în *Cauza Pilla împotriva Italiei*, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces

echitabil, este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse (Decizia nr. 766 din 28 noiembrie 2019, precitată, paragrafele 18 și 19).

21. Totodată, în ceea ce privește dispozițiile art. 40 alin. (16) și (21) din Legea nr. 254/2013, după ce a observat că acestea se circumscriu ultimei faze a procesului penal, și anume fazei de executare a hotărârii penale, cadru general de reglementare care vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, Curtea a reținut că, în considerarea acestei diferențe, legiuitorul poate reglementa o procedură specială cu privire la executarea pedepselor, care nu mai implică garanțiile specifice fazei de judecată. Astfel, Curtea a constatat că, spre deosebire de căile procesuale de atac în materie penală — caracterizate prin efectul suspensiv —, contestația împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate are un alt regim. Pentru acest motiv, Curtea a reținut că nu poate fi primită critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, consacrate de prevederile art. 21 alin. (1) și (3) și ale art. 24 din Constituție, în condițiile în care persoana condamnată are dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată — după ce plângerea sa a fost examinată de judecătorul de supraveghere a privării de libertate —, putând să își angajeze un avocat pe tot cursul litigiului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că persoana condamnată este privată de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură să atragă aplicabilitatea normelor procesuale referitoare la asistența juridică obligatorie (Decizia nr. 209 din 7 aprilie 2022, paragraful 13).

22. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Alen Daniel Moisin în Dosarul nr. 3.758/258/2019 al Judecătoriei Miercurea-Ciuc — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 39 alin. (14) și ale art. 40 alin. (12), (16) și (21) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Miercurea-Ciuc — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management integrat al Parcului Natural Apuseni și al ariilor naturale protejate integrate

Având în vedere Referatul de aprobare nr. DGB/140.785 din 2.10.2024 al Direcției generale biodiversitate,

luând în considerare Decizia etapei de încadrare nr. 1.309 din 26.09.2024 și Adresa nr. 15.759/SAAA din 30.09.2024, emise de Agenția pentru Protecția Mediului Bihor, hotărârile Consiliului științific înființat pe lângă Administrația Parcului Natural Apuseni nr. 27 din 13.05.2023 și nr. 19 din 25.04.2024 și Hotărârea Consiliului consultativ de administrare înființat pe lângă Administrația Parcului Natural Apuseni nr. 1 din 4.05.2023,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2¹) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Planul de management integrat al Parcului Natural Apuseni și al ariilor naturale protejate integrate, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 1.901/2022 privind aprobarea Regulamentului Parcului Natural Apuseni, al siturilor de importanță comunitară ROSCI0002 Apuseni, ROSCI0016 Buteasa, al ariei de protecție specială avifaunistică ROSPA0081 Munții Apuseni — Vlădeasa și al ariilor naturale protejate de interes național cu care se suprapun, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 27 iulie 2022.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Mircea Fechet

București, 17 octombrie 2024.
Nr. 2.238.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1071 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

**DECIZIA Nr. 48
din 7 octombrie 2024**

Dosar nr. 1.393/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea Mărioara Isailă	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Cristian Daniel Oana	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.393/1/2024 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Bacău — Secția I civilă în vederea lămuririi următoarei probleme de drept:

„Dacă instanța a soluționat cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, însă a omis să se pronunțe asupra unei categorii de cheltuieli de judecată, solicitate și dovedite cu înscrisuri depuse la dosar (spre exemplu, onorariul convenit expertului judiciar), partea a cărei cerere a fost omisă de la pronunțare poate recurge la complinirea acestei omisiuni prin promovarea unei cereri de completare, în condițiile art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sau la îndreptarea hotărârii judecătorești prevăzută de art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă?”

5. Magistratul-asistent învederează că, la dosarul cauzei, au fost depuse raportul întocmit de judecătorii raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și punct de vedere din partea apelantului.

6. Președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Bacău — Secția I civilă, prin Încheierea din 24 aprilie 2024, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

8. Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței supreme cu nr. 1.393/1/2024.

II. Normele de drept intern incidente**9. Îndreptarea hotărârii**

Art. 442. — (1) Erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale cuprinse în hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu ori la cerere. (...)

10. Completarea hotărârii

Art. 444. — (1) Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare. În cazul hotărârilor definitive pronunțate în apel sau în recurs, completarea acestora se poate cere în termen de 15 zile de la comunicare. (...)

III. Expunerea succintă a procesului

11. Judecătoria Onești, prin Sentința civilă nr. 410 din 8 martie 2023, a admis cererea de completare a dispozitivului Sentinței civile nr. 1.180 din 6 iulie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 5.613/270/2019 al aceleiași instanțe, în sensul obligării intimatului să achite contestatorului suma de 1.800 lei reprezentând cheltuieli de judecată — onorariu expert, achitat conform ordinelor de plată depuse.

12. În motivare, conform art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, s-a reținut că, pentru a fi admisibilă cererea de completare, trebuie să fie îndeplinite cumulativ două condiții: cererea să fie formulată în termenul în care se poate declara apel sau recurs împotriva hotărârii, iar instanța să fi omis soluționarea unui capăt de cerere.

13. În ceea ce privește prima condiție s-a arătat că cererea de completare a fost formulată în termenul legal, cât timp împotriva Sentinței civile nr. 1.180 din 6 iulie 2022 se putea formula apel în termen de 10 zile de la comunicare, anume de la 19 octombrie 2022, iar cererea de completare a fost depusă la 21 octombrie 2022.

14. Referitor la cea de-a doua condiție, s-a constatat că petentul a solicitat, cu ocazia dezbaterilor în fond, obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată, respectiv onorariu de expert în cuantum de 1.800 lei, sens în care au fost depuse la dosar documentele justificative; pe fondul cauzei, instanța a admis contestația la executare formulată de contestator, a anulat actele de executare emise și încheierea de încuviințare a executării silite și, reținând culpa intimatului în demararea procedurii executării silite, care a determinat formularea contestației la executare ce formează obiectul prezentului dosar, l-a obligat pe intimat să achite contestatorului suma de 70 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând contravaloare copii dosar execuțional, omițând însă a se pronunța asupra cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu de expert, care sunt, de asemenea, speze avansate de partea care a câștigat procesul.

15. Împotriva Sentinței civile nr. 410 din 8 martie 2023 a Judecătoriei Onești a formulat apel intimatul (sindicat), solicitând admiterea căii de atac și, în ceea ce privește cererea de completare a dispozitivului Sentinței nr. 1.180 din 6 iulie 2022, respingerea ca inadmisibilă, cheltuielile fiind solicitate la termenul din 6 iulie 2022, dată la care instanța s-a pronunțat asupra fondului. A susținut că este unanim acceptat, în doctrină și în jurisprudență, că, dacă solicitarea de acordare a cheltuielilor de judecată intervine după primul termen de judecată pentru reclamant, respectiv după momentul depunerii întâmpinării pentru pârât, partea nu le va mai putea solicita în cadrul aceluiași proces.

16. Totodată, având în vedere Decizia nr. 45 din 20 ianuarie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, cererea prin care se solicită, pe cale separată, acordarea cheltuielilor de judecată reprezintă o acțiune nouă, principală, adresată pe calea dreptului comun, supusă timbrajului conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013; în cauza dedusă judecării, cheltuielile de judecată nu au fost solicitate în termenul prevăzut de lege, nici ulterior, timp de trei ani, situație în raport cu care partea are deschisă calea unei cereri separate pentru recuperarea sumelor de bani avansate cu acest titlu. A mai arătat că cererea de completare este inadmisibilă, în contextul în care, conform minutei întocmite cu ocazia întâlnirii reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor civile ale curților de apel din 11—12 mai 2017, opinia majoritară exprimată a fost în sensul că partea are

deschisă calea îndreptării hotărârii, prevăzută de art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dacă instanța investită cu o astfel de cerere s-a pronunțat parțial asupra solicitării privind acordarea cheltuielilor de judecată, omițând anumite sume de bani cerute cu acest titlu.

17. Intimatul-contestator (penitenciar) a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, și, referitor la excepția inadmisibilității cererii de completare a dispozitivului, a menționat că aceasta a fost depusă în termenul legal de 10 zile de la comunicare și prima instanță a reținut că cheltuielile de judecată au fost solicitate, în sensul obligării intimatului la plata onorariului de expert.

18. Prin cererea formulată la 4 decembrie 2023, apelantul-intimat (sindicat) a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și de Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în forma în vigoare la data sesizării Tribunalului Bacău în Dosarul nr. 5.613/270/2019/a1*, cu privire la omisiunea acordării unora dintre cheltuielile de judecată, prin raportare la art. 444 alin. (1) din același act normativ, anume în ipoteza în care instanța de executare a omis să se pronunțe cu privire la unele dintre sumele solicitate cu acest titlu, spre exemplu cheltuielile cu expertul judiciar; întrebarea preliminară vizează chestiunea dacă partea are deschisă calea îndreptării hotărârii judecătorești prevăzută de art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă sau, dimpotrivă, calea completării hotărârii prevăzută de art. 444 alin. (1) din același cod.

19. În cadrul soluționării apelului, Tribunalul Bacău — Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

20. Din interpretarea art. 519 din Codul de procedură civilă, având în vedere și jurisprudența instanței supreme în materie, rezultă că sunt instituite condiții cumulative de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de pronunțare a unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege o chestiune de drept, respectiv:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- b) cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- c) cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- d) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- e) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate;
- f) Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

21. Primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât cauza are ca obiect „completare dispozitiv — contestație la executare” și se află în curs de judecată în apel pe rolul Secției I civile din cadrul Tribunalului Bacău.

22. Cauza urmează a fi soluționată în ultimă instanță, deoarece, în materia în care a fost declanșată această procedură judiciară (completare dispozitiv cu referire la o sentință civilă dată într-o cauză având ca obiect contestație la executare), hotărârea pronunțată de prima instanță este supusă numai apelului, fiind aplicabil, în acest sens, art. 718 alin. (1) coroborat cu art. 446 din Codul de procedură civilă.

23. Sunt îndeplinite, de asemenea, și următoarele două condiții de admisibilitate, întrucât cauza se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului, investit să o soluționeze potrivit art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă, iar de lămurirea chestiunii de drept invocate depinde soluționarea pe fond a cauzei, unul dintre motivele de apel formulate privind admisibilitatea cererii de completare a dispozitivului în ipoteza în care instanța s-a pronunțat asupra capătului de cerere având ca obiect cheltuieli de judecată, însă a omis să se pronunțe asupra unui tip de cheltuieli (fiind invocată în fața instanței de fond excepția inadmisibilității, cu privire la care instanța nu s-a pronunțat).

24. Întrucât Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „noutate” a chestiunii de drept ivite în fața instanței de sesizare, verificarea acestei condiții aparține exclusiv completului investit cu soluționarea sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, prin exercitarea dreptului de apreciere al judecătorilor ce fac parte din acest complet, astfel cum instanța supremă a hotărât în mod constant în bogata sa jurisprudență, relevante fiind, din acest punct de vedere, deciziile Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015 etc.

25. În jurisprudența sa anterioară, Înalta Curte de Casație și Justiție — Complet pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, astfel încât nu există practică judiciară pe această problemă de drept sau practica judiciară este incipientă, instanțele neavând încă posibilitatea să dea o interpretare și aplicare, la nivel jurisprudențial, a acestei chestiuni de drept ori în situația în care se impun anumite clarificări într-un context legislativ nou sau modificat față de cel anterior, context care să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept supuse interpretării.

26. În cauză, deși reglementarea avută în vedere, respectiv art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, nu este una recent intrată în vigoare, totuși practica unor instanțe de a admite cererile de completare în situația în care, deși s-au pronunțat cu privire la cheltuielile de judecată, au omis un tip de cheltuieli sau o anumită sumă este una incipientă.

27. În acest sens, este avută în vedere soluția pronunțată de instanța de fond în prezentul dosar, dar și alte soluții, cum ar fi Sentința civilă nr. 2.600/2024, pronunțată la 12 aprilie 2024 în Dosarul nr. 15.979/299/2020/a1 al Judecătoriei Sectorului 1 București, prin care a fost admisă o cerere de completare dispozitiv în ipoteza în care, deși instanța se pronunțase asupra capătului de cerere având ca obiect „cheltuieli de judecată” reprezentând onorariu avocațial, cuantumul acordat a fost mai mic decât cel solicitat, apreciind că: „întrucât, prin hotărârea dată, instanța a omis să se pronunțe, în integralitate, asupra cererii de obligare a contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată constând în onorariu avocațial, urmează a admite cererea de completare”, acordând diferența de onorariu avocațial.

28. În jurisprudența anterioară intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, s-a statuat după cum urmează: „Potrivit art. 281² alin. (1) din Codul de procedură civilă, dacă prin

hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu sau asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii... Or, în cauză, nu ne aflăm în niciuna dintre situațiile reglementate de acest text și care permit completarea hotărârii, întrucât instanța s-a pronunțat asupra cererii reclamantului privind acordarea cheltuielilor de judecată, obligând pârâta, în baza art. 274 din Codul de procedură civilă, la plata către reclamant a sumei de 750 lei. Faptul că instanța a obligat-o pe pârâtă la plata unei sume mai mici decât cea solicitată de reclamant nu întrunește condițiile ipotezei prevăzute de art. 281² alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv nepronunțarea de către instanță asupra unui capăt de cerere, pentru a putea fi apreciată ca «omisiune» în sensul textului citat, întrucât instanța a pronunțat o soluție cu privire la cererea de acordare a cheltuielilor de judecată. În consecință, față de situația creată prin felul în care instanța s-a pronunțat asupra cheltuielilor de judecată, partea nemulțumită de soluția privind acest capăt de cerere nu avea deschisă calea completării hotărârii, prevăzută de art. 281² alin. (1) din Codul de procedură civilă, ci calea de atac a apelului împotriva sentinței” (Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială, Decizia nr. 51/2007, nepublicată).

29. Mai mult, trebuie avută în vedere și opinia Institutului Național al Magistraturii, adoptată la întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii și președinților secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, ce a avut loc în perioada 11—12 mai 2017 la Curtea de Apel București, în sensul că, „dacă instanța a soluționat cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, însă a omis să se pronunțe asupra unei categorii de cheltuieli de judecată, solicitate și dovedite cu înscrisuri depuse la dosar (spre exemplu, onorariu avocațial, onorariu convenit expertului judiciar etc.), partea a cărei cerere a fost omisă de la pronunțare poate recurge la complinirea acestei omisiuni prin promovarea unei cereri de completare, în condițiile art. 444 alin. (1) Codul de procedură civilă”.

30. În acest sens, s-a avut în vedere că fiecare tip de cheltuială solicitată reprezintă un capăt distinct al cererii de acordare a cheltuielilor de judecată.

31. Cu toate acestea, soluția adoptată cu majoritate la această întâlnire a fost diferită, în sensul că, „în ipoteza în care instanța s-a pronunțat asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată, omițând însă să se pronunțe cu privire la unele sume solicitate cu acest titlu, partea are deschisă calea îndreptării hotărârii judecătorești, prevăzută de art. 442 din Codul de procedură civilă”. În motivarea soluției, s-a reținut că, indiferent de categoriile de cheltuieli pe care le cuprinde, creanța având ca obiect cheltuielile de judecată este una singură, astfel că omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la unele dintre aceste cheltuieli trebuie calificată, după caz, ca o eroare sau omisiune în sensul dispozițiilor art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

32. Este de remarcat, așadar, faptul că această chestiune de drept a generat deja o practică diferită de cea care există până în prezent, în sensul că partea va avea la dispoziție calea completării doar dacă, prin hotărârea dată, instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere (în speță, capătul de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată). Astfel, posibilitățile avute în vedere de instanțe, dar și de Institutul Național al Magistraturii la întâlnirile organizate în vederea unificării practicii judiciare, pentru situația expusă mai sus, sunt, în prezent, fie aceea a completării hotărârii, fie aceea a îndreptării hotărârii.

33. În final, se constată ca fiind îndeplinită și ultima condiție de admisibilitate, în sensul că Înalta Curte de Casație și Justiție

nu a statuat în legătură cu problema discutată, aceasta nefăcând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. **Punctul de vedere al instanței de trimitere**

34. Tribunalul Bacău nu a exprimat un punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei cauze, apreciind doar că este admisibilă și oportună sesizarea instanței supreme.

VI. **Punctul de vedere al părților**

35. Apelantul-intimat a apreciat că sunt îndeplinite condițiile privind admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

a) de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în forma în vigoare la data sesizării Tribunalului Bacău în Dosarul nr. 5.613/270/2019/a1*, depinde soluționarea cauzei cu privire la acordarea cheltuielilor de judecată;

b) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că, asupra acestei probleme, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

c) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

36. În motivare, s-a arătat că practica judiciară este orientată spre opinia unanimă, anume că partea are deschisă calea îndreptării hotărârii judecătorești prevăzută de art. 442 din Codul de procedură civilă, și nu art. 444 alin. (1) din același act normativ, astfel că omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la unele dintre aceste cheltuieli trebuie calificată, după caz, ca o eroare sau omisiune în sensul dispozițiilor art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

37. Intimatul-contestator a apreciat că cererea de sesizare a instanței supreme este inadmisibilă, în concret, nefiind în situația în care instanța s-a pronunțat asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată în mod parțial, ci în situația în care instanța nu s-a pronunțat deloc asupra acestei cereri, omițând să oblige intimatul la plata cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu de expert; chestiunea ce face obiectul prezentei sesizări trebuie să fie veritabilă, putându-se concretiza în următoarele probleme: modalități diferite de interpretare a unui text de lege, textul este incomplet (nu acoperă toate situațiile de facto), există sincopă în corelarea cu celelalte dispoziții legale în vigoare sau a devenit caduc, condiții neîndeplinite în prezenta cauză; totodată, nu este suficientă formularea unei simple întrebări privitoare la interpretarea unui text de lege, ci este obligatoriu a se indica, în concret, ce neclarități împiedică aplicarea acestuia; or, acestea nu sunt indicate în cererea de sesizare.

38. Referitor la condiția ca asupra problemei să nu fi statuat Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a apreciat că problema a fost dezlegată în chiar întâlnirea Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții curților de apel din 11—12 mai 2017 și nu are legătură cu soluționarea apelului, instanța, în prezenta cauză, fiind ținută să analizeze legalitatea și temeinicia hotărârii atacate raportat la situația reală de fapt și nu la cea prezentată, în mod eronat, de către apelant.

VII. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

39. Din punctele de vedere și hotărârile înaintate, într-o primă orientare, s-a apreciat că partea a cărei cerere a fost omisă de la pronunțare poate recurge la complinirea acestei omisiuni prin promovarea unei cereri de completare, în condițiile art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

40. În acest sens sunt deciziile nr. 3/2022 de la 10 februarie 2022 și nr. 6/2022 de la 2 iunie 2022, pronunțate de Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă în dosarele nr. 11.701/63/2017* și nr. 25.206/215/2018*, Sentința nr. 4/2023 de la 19 mai 2023, pronunțată de Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 6.428/63/2022, Decizia civilă nr. 191/2023 din 17 februarie 2023, pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția I civilă în Dosarul nr. 2.610/317/2015**, sentințele nr. 939/2021 de la 2 septembrie 2021 și nr. 267/2023 de la 6 martie 2023, pronunțate de Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarele nr. 999/95/2018 și nr. 3.591/95/2022, Sentința civilă nr. 35 din 17 ianuarie 2024, pronunțată de Judecătoria Strehaia în Dosarul nr. 286/313/2023/a1, Decizia nr. 899/2019 de la 24 septembrie 2019, pronunțată de Tribunalul Olt — Secția I civilă în Dosarul nr. 281/207/2018/a1, Decizia nr. 185/2023 de la 5 octombrie 2023 și Sentința nr. 307/2023 din 15 noiembrie 2023, pronunțate de Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 166/184/2022 și 2.788/104/2023, Sentința civilă nr. 156 din 14 martie 2023, pronunțată de Judecătoria Orșova în Dosarul nr. 1.160/274/2023, Decizia nr. 170/2022 de la 25 februarie 2022, pronunțată de Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.666/121/2019, hotărârile completare dispozitiv nr. 1/2023 din 17 ianuarie 2023, nr. 11/2023 de la 6 octombrie 2023 și 14/2023 de la 8 decembrie 2023, pronunțate de Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 1.339/121/2021, 2.716/121/2022 și 2.520/121/2022, Decizia nr. 473/R-CONT din 20 mai 2024, pronunțată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, deciziile civile nr. 80/A din 9 februarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 5.772/288/2022/a1, nr. 237/2024 din 28 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 820/288/2020/a1, nr. 383 din 16 mai 2024, pronunțată în Dosarul nr. 844/90/2024, Sentința nr. 2.355 din 20 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 3.961/90/2022/a1, Sentința civilă nr. 980/2024 din 1 aprilie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 2.265/90/2023/a1 ale Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă, sentințele civile nr. 6.071/2023 din 21 noiembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.591/280/2023, și nr. 621/2024 din 15 februarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 7.620/280/2019* ale Judecătoriei Pitești — Secția civilă, Decizia civilă nr. 1.331/2019 din 20 noiembrie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 7.029/118/2017/a1, Încheierea nr. 83 din 29 februarie 2024, pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă în Dosarul nr. 34.828/212/2018*, Sentința civilă nr. 10.721 din 21 septembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 2.594/212/2022/a1, definitivă prin Decizia civilă nr. 365 din 16 martie 2023, pronunțată în același dosar, Sentința civilă nr. 9.194 din 13 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 5.308/212/2022, Sentința civilă nr. 9.192 din 13 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 14.689/212/2021, și Sentința civilă nr. 6.233 din 7 iunie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 12.693/212/2023 ale Judecătoriei Constanța, deciziile nr. 352 din 16 mai 2024, pronunțată în Dosarul nr. 977/206/2024, nr. 1.355 din 18 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.920/285/2019, nr. 543/2023 din 8 iunie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.644/227/2023 și nr. 567/2023 din 15 iunie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.770/334/2021 ale Tribunalului Suceava — Secția I civilă, Încheierea nr. 497 din 5 aprilie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 504/334/2023 și Încheierea nr. 496 din

5 aprilie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 490/334/2023 ale Judecătorei Vatra Dornei, sentințele nr. 1.136/2024 din 21 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 6.374/314/2022/a1, nr. 2.843 din 20 iunie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.806/314/2023/a1, nr. 4.640 din 5 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 3.829/314/2023/a1 și nr. 1.136 din 21 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 6.374/314/2022/a1 ale Judecătorei Suceava, Decizia nr. 124 din 4 august 2022, pronunțată în Dosarul nr. 6.883/281/2020/a1 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, deciziile nr. 129 din 6 februarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.182/120/2023, nr. 65 din 17 ianuarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.071/120/2023 ale Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, deciziile civile nr. 1.223A din 3 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 19.614/3/2018, nr. 200 din 17 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.190/301/2015, nr. 249 din 30 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 3.251/740/2015**, nr. 1.079A din 25 septembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 7.115/3/2019 și nr. 527A din 13 mai 2024, pronunțată în Dosarul nr. 653/42/2020** ale Curții de Apel București — Secția a III-a civilă, Decizia civilă nr. 1.964 A din 16 decembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 14.094/3/2020, Decizia civilă nr. 1.185 A din 27 septembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 5.640/3/2020***, Decizia civilă nr. 85 A din 26 ianuarie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 7.261/2/2020, Decizia civilă nr. 791 A din 19 mai 2022, pronunțată în Dosarul nr. 5.500/3/2021, Decizia civilă nr. 1.719 A din 16 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 7.661/299/2019 ale Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, Decizia civilă nr. 186/A din 3 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 28.047/3/2017 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă, Sentința civilă nr. 4.710 din 29 septembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 26.925/3/2022/a1 de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Decizia civilă nr. 1.152 din 29 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 34.811/299/2021/a1, Decizia civilă nr. 1.004 A din 25 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 25.007/301/2023/a1, Decizia civilă nr. 821 A din 12 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 2.381/302/2022/a3, Decizia civilă nr. 3.264 A din 25 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 17.916/303/2021/a1, Decizia civilă nr. 2.559 A din 12 septembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 17/301/2022/a1 ale Secției a III-a civile a Tribunalului București, Decizia civilă nr. 1.891 din 6 iunie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 17.183/4/2019/a1 al Secției a IV-a civile a Tribunalului București, Decizia civilă nr. 311 din 20 ianuarie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 3.529/303/2021/a1 al Secției a VI-a civile a Tribunalului București, Sentința civilă nr. 1.991 din 28 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 22.540/299/2023, și Sentința civilă nr. 8.294 din 3 noiembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 11.769/299/2022/a1 ale Judecătorei Sectorului 1 București, încheierea pronunțată în Dosarul nr. 17.543/300/2023/a1, Sentința civilă nr. 3.221/2024 din 11 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 19.389/300/2023/a1, Sentința civilă nr. 9.952 din 21 iunie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 29.174/300/2023/a1, Sentința civilă nr. 1.712 din 14 februarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 5.141/300/2023/a1, Sentința civilă nr. 3.221/2024 din 11 martie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 19.389/300/2023/a1 ale Judecătorei Sectorului 2 București, Sentința civilă nr. 11.915 din 12 decembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 8.144/301/2021/a1, și Sentința civilă nr. 3.980/17.04.2024, pronunțată în Dosarul nr. 29.709/301/2023/a1 ale Judecătorei Sectorului 3 București, Sentința civilă nr. 16.503 din 7 decembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 11.977/4/2022/a1 al Judecătorei Sectorului 4 București, Sentința civilă nr. 3.250 din 18 iunie

2020, pronunțată în Dosarul nr. 17.555/94/2019, Sentința civilă nr. 14.735 din 26 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 19.007/94/2020, Sentința civilă nr. 6.339 din 14 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 20.800/94/2019, și Sentința civilă nr. 3.963 din 28 aprilie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 16.085/94/2021 ale Judecătorei Buftea — Secția civilă, Sentința civilă nr. 4.249 din 28 iulie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 13.162/1.748/2020 al Judecătorei Cornetu, Decizia civilă nr. 462/A/2023 din 31 ianuarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 8.922/271/2022 al Tribunalului Bihor — Secția I civilă, Decizia civilă nr. 78/R/2024 din 25 aprilie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 9.869/298/2016* al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, Decizia civilă nr. 1.120/2019 din 28 august 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.111/291/2015 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ, Încheierea civilă nr. 986 din 19 decembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.954/188/2023 al Judecătorei Bicaz, Decizia nr. 205 din 7 iunie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 17.610/245/2019 al Curții de Apel Iași — Secția civilă, Decizia nr. 623/2023/c.a. din 8 iunie 2023, pronunțată de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 16.583/245/2021, Sentința civilă nr. 3.310/1 din 20 februarie 2019, pronunțată de Judecătoria Lugoj în Dosarul nr. 3.804/252/2017/a1, Încheierea din 10 mai 2023, pronunțată de Judecătoria Sânnicolau Mare în Dosarul nr. 2.405/295/2021/a2, Încheierea civilă nr. 8.253 din 20 martie 2024, pronunțată de Judecătoria Timișoara — Secția I civilă în Dosarul nr. 9.604/325/2023/a1, Sentința civilă nr. 4.682 din 2 martie 2023, pronunțată de Judecătoria Timișoara — Secția I civilă în Dosarul nr. 16.564/325/2021/a1, Sentința civilă nr. 336 din 4 iunie 2024, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 758/115/2024, Sentința nr. 147/2022 din 8 noiembrie 2022, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 193/64/2022, sentințele civile nr. 4.021 din 24 aprilie 2024, nr. 3.557/2021 din 22 aprilie 2021 și nr. 8.227 din 20 septembrie 2019, pronunțate de Judecătoria Brașov — Secția civilă în dosarele nr. 2.985/197/2023, nr. 31.041/299/2019 și nr. 34.365/212/2017, Sentința civilă nr. 199/2023 din 16 februarie 2023, pronunțată de Judecătoria Rupea, Hotărârea din 28 martie 2022, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.318/112/2021, hotărârile civile f.n. din 3 iunie 2024 și din 8 februarie 2024, pronunțate de Judecătoria Turda în dosarele nr. 7.203/328/2023 și nr. 2.241/328/2023, Încheierea civilă f.n. din 21 septembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 555/235/2021, și Sentința civilă nr. 379 din 22 iunie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.704/235/2021 de Judecătoria Gherla, Sentința civilă nr. 38/2022 din 17 ianuarie 2022, pronunțată de Judecătoria Alba Iulia în Dosarul nr. 5.034/176/2017/a3, Sentința civilă nr. 250/2022 din 22 martie 2022, pronunțată de Judecătoria Sebeș în Dosarul nr. 1.536/298/2021/a2, încheierile civile nr. 428/2022 de la 29 martie 2022 și nr. 656/2024 de la 20 martie 2024, pronunțate de Judecătoria Sebeș în dosarele nr. 923/298/2021/a1 și nr. 1/298/2024/a1, sentințele civile nr. 3.434/CC/2024 din 25 iunie 2024 și 291/2024 din 20 martie 2024, pronunțate de Judecătoria Deva în dosarele nr. 4.012/221/2024 și 3.287/30/2021**/a1, și Sentința civilă nr. 580/2021 de la 29 septembrie 2021, pronunțată de Judecătoria Săliște în Dosarul nr. 1.213/294/2020/a1.

41. Puncte de vedere teoretice în susținerea acestei orientări au fost înaintate de Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Dolj — secțiile I și

a II-a civile și Secția de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Craiova, Judecătoria Băilești, Judecătoria Calafat, Judecătoria Segarcea, Judecătoria Filiași, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Balș, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Baia de Aramă, Judecătoria Vânju Mare, Tribunalul Galați — Secția a II-a civilă, Judecătoria Liești, Judecătoria Galați, Judecătoria Curtea de Argeș (cu mențiunea că se poate recurge la complinirea acestei mențiuni prin promovarea unei cereri de îndreptare a erorii materiale în situația în care omisiunea este o eroare evidentă de calcul), Judecătoria Câmpulung, Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă, Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Videle, Judecătoria Zimnicea, Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă, Tribunalul Arad — Secția I civilă, Judecătoria Făget, Judecătoria Sănnicolau Mare, Judecătoria Timișoara — Secția I civilă, Tribunalul Caraș-Severin, Judecătoria Reșița, Judecătoria Caransebeș, Judecătoria Moldova Nouă, Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă (opinie minoritară), Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ, Judecătoria Roman, Judecătoria Târgu-Neamț, Judecătoria Bicz, Judecătoria Iași (opinie majoritară), Judecătoria Pașcani (opinie majoritară), Judecătoria Hârlău, Tribunalul Vaslui, Judecătoria Beclean, Judecătoria Huedin, Judecătoria Șimleu Silvaniei, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă (opinie minoritară), Tribunalul Bistrița-Năsăud, Judecătoria Beclean și Judecătoria Huedin.

42. Într-o a doua orientare, s-a considerat că, în ipoteza în care instanța s-a pronunțat asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată, omițând, însă, să se pronunțe cu privire la unele sume solicitate cu acest titlu, partea are deschisă calea îndreptării hotărârii judecătorești prevăzută de art. 442 din Codul de procedură civilă; astfel, indiferent de categoriile de cheltuieli pe care le cuprinde, creanța având ca obiect cheltuielile de judecată este una singură, astfel că omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la unele dintre aceste cheltuieli trebuie calificată, după caz, ca o eroare sau omisiune în sensul dispozițiilor anterior menționate.

43. În acest sens sunt Încheierea din 26 februarie 2024, pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția I civilă în Dosarul nr. 14.193/38/2022, Încheierea din 12 ianuarie 2024, pronunțată de Judecătoria Corabia în Dosarul nr. 1.027/213/2022, Sentința civilă nr. 489/2024 din 9 februarie 2024, pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă în Dosarul nr. 6.566/320/2022/a2, Încheierea de la 25 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Brăila — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 16.251/196/2019, Încheierea din 10 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 2.020/177/2018 al Tribunalului Bihor — Secția I civilă, Încheierea de la 20 iulie 2022, pronunțată de Tribunalul Sibiu — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.507/257/2021, Încheierea din 6 aprilie 2016, pronunțată de Judecătoria Sibiu în Dosarul nr. 18.995/306/2014/a1, și Încheierea din 6 iunie 2022 a Judecătoria Brad, definitivă prin Decizia civilă nr. 37/A/2023 din 2 februarie 2023 a Tribunalului Hunedoara — Secția I civilă, pronunțate în Dosarul nr. 1.387/195/2021, Încheierea nr. 68/2023 de la 13 iunie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 5.645/80/2018/a2 al Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 197/2024 de la 28 februarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.673/279/2022 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios

administrativ și fiscal, Încheierea din 30 mai 2023, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă în Dosarul nr. 820/1285/2020*, Încheierea din 10 mai 2022, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale, Încheierea nr. 3.007/2022, pronunțată de Judecătoria Bistrița în Dosarul nr. 5.432/190/2022, Încheierea nr. 64/A/2024, pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud în Dosarul nr. 3.010/190/2018/a2, Încheierea civilă f.n. din 27 mai 2023, pronunțată de Judecătoria Turda în Dosarul nr. 5.198/328/2023, încheierile din 17 februarie 2022 și din 16 aprilie 2024, pronunțate de Judecătoria Jibou în dosarele nr. 2.087/1.752/2019 și nr. 837/1.752/2017.

44. Puncte de vedere teoretice în susținerea acestei orientări au fost înaintate de Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Dolj — Secția I civilă, Judecătoria Craiova, Judecătoria Târgu Cărbunești, Judecătoria Slatina, Judecătoria Caracal, Judecătoria Baia de Aramă, Tribunalul Galați — Secția I civilă, Judecătoria Galați, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de insolvență și litigiile cu profesioniști și societăți, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, Tribunalul Ialomița, Curtea de Apel Timișoara — Secția de insolvență, societăți, concurență neloială și litigiile decurgând din exploatarea unei întreprinderi, Tribunalul Arad — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, litigiile de muncă și asigurări sociale, Judecătoria Deta, Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă (opinie majoritară), Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Piatra-Neamț, Tribunalul Iași — Secția I civilă, Judecătoria Iași (opinie minoritară), Judecătoria Pașcani (opinie minoritară), Tribunalul Covasna, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă și Judecătoria Șimleu Silvaniei.

45. Într-o a treia opinie, s-a arătat că, în măsura în care petentul apreciază că a fost soluționat greșit capătul de cerere privind cheltuielile de judecată, acesta are la îndemână calea de atac a apelului (Sentința civilă nr. 342/2021 de la 7 mai 2021, pronunțată de Judecătoria Filiași în Dosarul nr. 1.645/230/2020, Decizia civilă nr. 243 din 5 septembrie 2018, pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția I civilă în Dosarul nr. 854/95/2017). Judecătoria Cluj — Secția civilă, prin Sentința civilă f. nr./2024 din 6 martie 2024, și Tribunalul Sălaj, prin Încheierea civilă din 24 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 4.333/337/2018, și prin Sentința civilă din 7 aprilie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 488/84/2022*, au arătat că partea a cărei cerere a fost omisă de la pronunțare nu poate recurge la complinirea acestei omisiuni prin promovarea unei cereri de îndreptare eroare materială sau de completare dispozitiv.

46. Ministerul Public a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

47. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 68 din 2 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 6 decembrie 2017, a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.862/290/2013*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor probleme de drept: „Dacă, în sensul dispozițiilor art. 444 alin. (1) din Codul

de procedură civilă, este admisibilă cererea de completare a dispozitivului deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, iar, în caz afirmativ, care este termenul în care se poate cere completarea acestei decizii și de când curge acest termen?”.

48. Prin Decizia nr. 34 din 17 iunie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 7 august 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Tribunalul Mureș — Secția civilă și a stabilit că dispozițiile art. 452 raportat la cele ale art. 470 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 9 din 30 martie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 25 iunie 2020, se interpretează în sensul că, în ipoteza în care au fost solicitate cheltuieli de judecată în fața primei instanțe, dar nu s-a făcut dovada achitării lor până la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, se poate face, prin înscrieri noi, această dovadă, în apelul declarat împotriva soluției de respingere a cererii de acordare a cheltuielilor de judecată.

49. Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prin deciziile nr. 345/2023, nr. 224/2020, nr. 7/2020, nr. 597/2016, nr. 266/2016 și decizia nr. 266/2016, respingând excepțiile de neconstituționalitate invocate.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

50. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta curte de casație și justiție

51. Prealabil analizei, în fond, a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

52. Potrivit acestor dispoziții legale, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

53. Prin urmare, pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza să se soluționeze în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să o soluționeze;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea, pe fond, a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

54. Verificarea admisibilității sesizării, din această perspectivă, relevă neîndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege.

55. Astfel, primele patru cerințe și cea din urmă sunt întrunite.

56. Litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, titularul sesizării, Tribunalul Bacău — Secția I civilă, investit cu calea de atac a apelului, urmând să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 cu referire la art. 446 și art. 718 alin. (1) din Codul de procedură civilă, este definitivă.

57. Cauza care face obiectul judecării în apel se află în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului Bacău, investit să o soluționeze. Procesul vizează o cerere de completare dispozitiv privind o hotărâre pronunțată în materia contestației la executare, de competența, în primă instanță, a Judecătorei Onești, conform art. 444 alin. (2) cu referire la art. 651 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Apelul declarat împotriva hotărârii primei instanțe se află în competența de soluționare a Tribunalului Bacău — Secția I civilă, potrivit art. 95 pct. 2 din același cod.

58. Referitor la cerința conexiunii între fondul cauzei și chestiunea de drept cu privire la care s-a solicitat lămurirea, și aceasta este întrunită, în contextul în care apelantul intimat (sindicat), în susținerea apelului declarat împotriva hotărârii de admitere a cererii de completare, a criticat admisibilitatea formulării unei asemenea cereri prin raportare la opinia juridică exprimată, în majoritate, la întâlnirea reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii și președinților curților de apel din mai 2017, în sensul că, în ipoteza omisiunii de a se pronunța asupra unei categorii din cheltuielile de judecată solicitate și, totodată, admiterii cererii referitoare la alt tip de cheltuieli de judecată, calea procedurală de obținere a sumelor avansate cu acest titlu este cea a îndreptării hotărârii, potrivit art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

59. Prin urmare, întrebarea preliminară, care supune dezbaterii identificarea căii procedurale prin care partea interesată poate solicita și obține cheltuielile de judecată omise de instanță, prezintă relevanță pentru soluționarea fondului cauzei, chestiunea de drept în discuție fiind de natură să lămurească acest aspect.

60. De asemenea, este îndeplinită și cerința ca, asupra respectivei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

61. Din datele comunicate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție rezultă că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

62. Totodată, nu s-au identificat hotărâri pronunțate de prezenta instanță asupra problemei de drept în discuție.

63. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept supuse interpretării, care reprezintă o chestiune distinctă de admisibilitate, în absența unei definiții legale a acestei noțiuni, verificarea îndeplinirii sale reprezintă atributul completului investit cu soluționarea sesizării, așa cum instanța supremă a decis în mod constant în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260

din 9 aprilie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 4 din 14 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 19 februarie 2019).

64. S-a statuat că cerința noutății este întrunită atunci când problema de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu au dat încă acesteia o interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, de o anumită întindere sau consistență.

65. Dispozițiile legale supuse interpretării Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept au intrat în vigoare la 15 februarie 2013, actul normativ care le conține fiind publicat în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 485 din 15 iulie 2010; de asemenea, art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă a fost modificat prin art. I pct. 41 din Legea nr. 310/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1074 din 18 decembrie 2018. Ca atare, nu se poate reține că se pune problema unor reglementări intrate de curând în vigoare.

66. Din examenul jurisprudențial al hotărârilor judecătorești atașate prezentului dosar și evidențiate în precedent se constată că instanțele naționale s-au confruntat cu problema interpretării normelor juridice evocate în întrebarea preliminară, pronunțând, până în prezent, un număr consistent de hotărâri definitive/rămase definitive sau aflate în faza apelului, privind problema căii procedurale de urmat pentru recuperarea, în integralitate, a cheltuielilor de judecată în ipoteza în care instanțele au acordat o parte din sumele de bani convenite cu acest titlu, și, totodată, au omis să se pronunțe asupra unei/unor categorii de cheltuieli, solicitate de partea interesată.

67. În condițiile în care există o jurisprudență consistentă în materie în legătură cu problema de drept ce formează obiectul întrebării preliminare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu este îndeplinită condiția noutății acesteia.

68. Mai mult, din verificarea sumară a hotărârilor judecătorești pronunțate, cele mai multe dintre acestea fiind

definitive, se constată că s-au conturat trei opinii, aparent contradictorii, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor menționate în sesizare, ceea ce creează premisele promovării unui recurs în interesul legii, conform art. 515 din Codul de procedură civilă, remediul nefiind cel al hotărârii preliminare, care are doar rolul de a preveni crearea unei jurisprudențe neunitare, iar nu de a o înlătura în cazul în care deja s-au pronunțat hotărâri definitive opuse.

69. Astfel, în esență, unele instanțe au considerat că procedura care trebuie urmată în ipoteza dată vizează formularea cererii de completare a dispozitivului sentinței omisive, în condițiile art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă (curțile de apel Craiova, Galați, Pitești, Constanța, Ploiești, București, Oradea, Iași, Brașov, Cluj și instanțele arondate; Tribunalul Suceava și instanțele arondate).

70. Dimpotrivă, alte instanțe au stabilit că solicitarea cheltuielilor de judecată suplimentare și neacordate poate fi formulată prin intermediul unei cereri de îndreptare a hotărârii, conform art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă (tribunalele Gorj, Brăila, Bihor, Sibiu, Hunedoara, Bacău, Neamț, Bistrița-Năsăud, Curtea de Apel Cluj).

71. Într-o ultimă opinie, instanțele au reținut că astfel de cheltuieli pot fi obținute doar în urma exercitării căii de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii prin care s-a omis acordarea lor (judecătoriile Filiași, Cluj, tribunalele Cluj, Sălaj).

72. Nu în ultimul rând, se impune a se observa nu numai că practica judiciară este amplă în dezbaterea chestiunii în discuție, astfel cum s-a arătat mai sus, dar este diversificată chiar la nivelul aceleiași instanțe.

73. În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu sunt întrunite premisele necesare declanșării mecanismului de unificare prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, nefiind îndeplinite, cumulativ, condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, prezenta sesizare urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bacău — Secția I civilă, în Dosarul nr. 5.613/270/2019/a1*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă instanța a soluționat cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, însă a omis să se pronunțe asupra unei categorii de cheltuieli de judecată, solicitate și dovedite cu înscrisuri depuse la dosar (spre exemplu, onorariul convenit expertului judiciar), partea a cărei cerere a fost omisă de la pronunțare poate recurge la complinirea acestei omisiuni prin promovarea unei cereri de completare, în condițiile art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sau la îndreptarea hotărârii judecătorești prevăzută de art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 octombrie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

REGULAMENT

pentru modificarea și completarea

Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 4/2021

privind activitatea de control desfășurată de către Autoritatea de Supraveghere Financiară

În temeiul prevederilor art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1), art. 3, 6, precum și ale art. 21² alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 9 octombrie 2024,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezentul regulament.

Art. I. — Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 4/2021 privind activitatea de control desfășurată de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 1 februarie 2021, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (2), punctele 1, 2, 7, 12, 17, 18, 22 și 25 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„1. *activitate de control* — acțiune cu caracter periodic, inopinat sau permanent, bazată pe elemente de conformitate și/sau de risc, desfășurată de către structurile organizatorice de specialitate din cadrul A.S.F. în scopul verificării activității, operațiunilor, proceselor și mecanismelor interne care sunt aplicabile entităților reglementate și/sau supravegheate și persoanelor responsabile;

2. *audiere* — tehnică de investigare, desfășurată la sediul A.S.F. sau online, în baza unei decizii de audiere, care constă în determinarea condițiilor și împrejurărilor în care a fost desfășurată o anumită activitate;

7. *control permanent* — activitate de supraveghere desfășurată de A.S.F. care se realizează în mod continuu și constă în monitorizarea și verificarea de către structurile organizatorice de specialitate a modului de aplicare a reglementărilor legale în vigoare de către entitățile reglementate și/sau supravegheate de către A.S.F., precum și a gestionării corespunzătoare a riscurilor incidente activității acestora;

12. *echipă de audiere* — persoanele desemnate prin decizia de audiere să efectueze audierea unei persoane responsabile;

17. *notă explicativă* — document întocmit și asumat de către reprezentanți ai entității controlate, de către persoana responsabilă sau de către reprezentantul legal al oricărei alte entități careia i-au fost externalizate activități specifice, la solicitarea structurilor organizatorice de specialitate sau, după caz, membrilor echipei de control/echipei de audiere, cu scopul de a oferi clarificări/explicații cu privire la aspectele solicitate;

18. *persoană responsabilă* — persoana fizică și/sau juridică direct ori indirect implicată în activitatea verificată de către structurile organizatorice de specialitate cu atribuții de supraveghere sau control din cadrul A.S.F.;

22. *proces-verbal de audiere* — act bilateral încheiat între persoana responsabilă și membrii echipei de audiere, cu ocazia desfășurării unei audieri, cu scopul de a consemna aspectele discutate cu ocazia audierii, pe baza documentelor și a informațiilor puse la dispoziția reprezentanților A.S.F., precum și a oricăror alte aspecte apreciate de părți drept necesar a fi incluse în cadrul acestui document;

25. *raport de control permanent (supraveghere)* — document unilateral întocmit de structura organizatorică de specialitate cu

atribuții de supraveghere, în situația în care verificarea, analiza sau evaluarea activității entităților reglementate și/sau supravegheate și a persoanelor responsabile are ca rezultat constatarea nerespectării prevederilor legale incidente și rezultă, în urma analizei efectuate, prin luarea în considerare a principiului proporționalității, a raționamentului profesional/calificat și a documentării, că este necesară aplicarea unei sancțiuni și/sau a unei măsuri sancționatoare conform legislației specifice fiecărui sector de supraveghere financiară;”

2. La articolul 5, alineatele (1)—(3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Structurile organizatorice de specialitate cu atribuții de supraveghere și/sau echipele de control pot solicita entităților controlate/persoanelor responsabile transmiterea oricărui documente sau informații pe care le consideră necesare în vederea verificării, analizării sau evaluării elementelor de conformitate și/sau de risc aferente activității desfășurate.

(2) Solicitățile adresate entității controlate/persoanelor responsabile reprezintă manifestarea rolului proactiv al structurii organizatorice de specialitate sau al echipei de control, cu caracter obligatoriu pentru entitatea controlată, sunt fundamentate din punct de vedere legal și utilizate cu scopul remedierii unor situații neconforme/clarificării unor situații/minimizării riscului identificat în cadrul activității de control.

(3) Entitatea controlată/Persoana responsabilă are obligația de a transmite structurilor organizatorice de specialitate sau, după caz, echipei de control ori echipei de audiere informații reale și/sau documente corecte și complete, în termenul stabilit, în forma și pe suportul solicitate, astfel încât să nu inducă în eroare A.S.F. și să nu fie periclitată desfășurarea activității de control.”

3. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — În exercitarea atribuțiilor sale prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. c) și art. 21² alin. (2) și (3) din O.U.G. nr. 93/2012, A.S.F. decide asupra tipului de control ce urmează a fi efectuat, în funcție de obiectivele controlului și complexitatea activității entității, în concordanță cu prevederile prezentului regulament, luând în considerare rezultatele evaluării riscurilor identificate în procesul de supraveghere conform legislației specifice aplicabile fiecărui sector de supraveghere financiară.”

4. La articolul 13 alineatul (1), literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) să intervieveze persoanele responsabile din cadrul entității controlate, în vederea atingerii obiectivelor controlului;

e) să solicite declanșarea imediată a demersurilor de remediere a anumitor deficiențe în situații de risc și/sau care impun luarea unor măsuri urgente, prin întocmirea în acest sens a unei note de constatare, la sediul entității controlate;”

5. La articolul 22, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Procesul-verbal de control menționat la alin. (1) se transmite entității controlate.

.....
 (3) Entitatea controlată transmite în scris, dacă este cazul, obiecțiile cu privire la reținerile echipei de control menționate în cuprinsul procesului-verbal de control în termen de:

a) maximum 7 zile lucrătoare de la data primirii procesului-verbal de control, în cazul acțiunilor de control periodic;

b) maximum 3 zile lucrătoare de la data primirii procesului-verbal de control, în cazul acțiunilor de control inopinat.”

6. La articolul 26, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Entitatea controlată și, după caz, persoanele responsabile sunt informate cu privire la rezultatele controlului periodic sau inopinat, prin poștă, cu confirmare de primire, fax, e-mail, prin reprezentantul entității controlate ori personal, cu semnătură de primire, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (1) lit. f) și, după caz, la alin. (1) lit. g).

.....
 (4) Entitatea controlată are obligația de a transmite A.S.F., în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la informarea prevăzută la alin. (2), dovezile comunicărilor de luare la cunoștință a rezultatelor controlului periodic sau inopinat de către persoanele responsabile.”

7. La articolul 30, partea introductivă a alineatului (2) și alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Decizia de audiere este comunicată persoanei responsabile prin poștă, cu confirmare de primire, fax sau e-mail și cuprinde cel puțin următoarele elemente:

.....
 (3) Persoana convocată are obligația de a participa la audiere, cu respectarea elementelor menționate în decizia de audiere prevăzută la alin. (2).

(4) Persoana convocată poate solicita A.S.F., anterior desfășurării audierii, amânarea acesteia pentru cazuri excepționale, fundamentate în baza unei cereri însoțite de documente justificative, iar A.S.F. îi comunică hotărârea adoptată cu privire la solicitarea sa.”

8. La articolul 31, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Echipa de audiere poate înregistra discuțiile din cadrul audierii pe dispozitive electronice care permit stocarea datelor și redarea lor ulterioară doar cu acordul persoanei audiate; acordul sau refuzul persoanei audiate se consemnează în scris, anterior desfășurării efective a audierii.”

9. La articolul 32, alineatele (1) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) Controlul permanent se realizează de către structurile organizatorice de specialitate cu atribuții de supraveghere, prin verificarea, analizarea și/sau evaluarea elementelor de conformitate și/sau de risc rezultate din raportări, documente și alte informații deținute de A.S.F., în scopul realizării unei evaluări privind:

a) conformitatea, în sensul că sunt respectate prevederile legale;

b) riscurile la care entitatea este sau poate fi expusă;

c) riscurile la care entitatea expune piața de care aparține.

.....
 (4) Răspunderea privind transmiterea și conținutul documentelor și informațiilor prevăzute la alin. (3) comunicate de către entitate revine conducerii entității și/sau persoanei/persoanelor responsabile, conform legislației aplicabile entității.”

10. La articolul 32, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) În cazul în care, în cursul activității de supraveghere, structura organizatorică de specialitate consideră necesară solicitarea efectuării de către entitatea controlată a unor demersuri de remediere a unor deficiențe, în situații de risc, solicitarea va fi prezentată spre aprobare conducerii structurii organizatorice/vicepreședintelui coordonator.”

11. La articolul 32, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alin. (8), cu următorul cuprins:

„(8) Structura organizatorică de specialitate analizează necesitatea întocmirii Raportului de control permanent prevăzut la alin. (7) prin aplicarea principiului proporționalității, a principiului raționamentului calificat/profesional, a principiului documentării și a altor factori relevanți.”

12. După articolul 32 se introduce un nou articol, art. 32¹, cu următorul cuprins:

„Art. 32¹. — În cazul în care, în cursul activității de supraveghere, structura organizatorică de specialitate consideră necesară adoptarea, în situații care impun intervenția de urgență, a unor măsuri în baza legislației specifice fiecărui sector de supraveghere financiară, care nu se circumscriu prevederilor art. 21² alin. (1) și (4) din O.U.G. nr. 93/2012, acestea vor fi prezentate de către conducerea structurii organizatorice spre aprobare Consiliului A.S.F.”

13. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — Raportul de control permanent prevăzut la art. 32 alin. (7), semnat olograf sau cu semnătură electronică calificată de către conducerea structurii organizatorice de specialitate, este înregistrat la registratura A.S.F. și cuprinde, după caz, următoarele:

a) descrierea elementelor de neconformitate constatate, inclusiv faptele care reprezintă încălcări ale legislației specifice aplicabile entității, cu indicarea textului legal reținut a fi nerespectat/încalcat;

b) elementele de risc sau de conduită, identificate în urma evaluării entității supravegheate, dacă este cazul;

c) persoanele responsabile din conducerea entității supravegheate și, dacă este cazul, alte persoane responsabile, conform legislației specifice;

d) solicitări și/sau recomandări cu rol de prevenire sau corectare a unor situații care impun astfel de măsuri, de diminuare a efectelor unor evenimente produse sau de îndrumare în legătură cu anumite aspecte constatate, după caz;

e) alte aspecte relevante, după caz.”

14. Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Raportul de control permanent, întocmit conform art. 33, este transmis entității controlate și persoanelor responsabile prin oricare dintre mijloacele de comunicare prevăzute de Codul de procedură civilă, în vederea exprimării unui punct de vedere sau de obiecții asupra reținerilor din acesta.

(2) Raportul de control permanent reprezintă notificarea entității controlate și/sau a conducerii entității controlate și/sau a persoanelor responsabile cu privire la încălcările prevederilor legale constatate de către structura organizatorică de specialitate din cadrul A.S.F.

(3) Raportul de control permanent transmis prin intermediul mijloacelor de comunicare electronică se consideră comunicat entității și/sau persoanei responsabile la data transmiterii acestuia pe adresa de e-mail utilizată în corespondența cu A.S.F.

(4) Entitatea controlată și/sau persoanele responsabile, notificate conform prevederilor alin. (1) și (2), pot transmite, inclusiv prin mijloace electronice, un punct de vedere, explicații, documente justificative sau obiecții cu privire la reținerile din Raportul de control permanent, în termenul prevăzut de legislația aplicabilă, dar nu mai mult de 7 zile de la data primirii notificării, în cazul în care legislația specifică aplicabilă nu prevede un alt termen.

(5) Entitatea controlată are obligația de a informa persoanele ale căror atribuții au legătură cu situațiile prezentate în Raportul de control permanent, precum și pe cele cu care au încetat relațiile de muncă/de reprezentare anterior primirii acestuia, în vederea formulării de eventuale obiecții, cu respectarea termenului stabilit la alin. (4).

(6) A.S.F. poate solicita entității controlate și/sau persoanelor responsabile, prin mijloace electronice, informații, documente justificative, explicații sau detalii suplimentare pentru clarificarea anumitor aspecte ce rezultă din analiza punctului de vedere sau a obiecțiilor la Raportul de control permanent, cu indicarea termenului de răspuns.

(7) În cazul în care actele, documentele și informațiile solicitate, inclusiv în cazul ședinței de audiere, dacă a fost cazul, nu sunt puse la dispoziția A.S.F. în conformitate cu prevederile art. 32 alin. (3), precum și la termenele și forma stabilite, fapta se va reține în cadrul concluziilor prezentate în nota menționată la art. 35.”

15. Articolul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — (1) Structura organizatorică de specialitate din cadrul A.S.F. analizează punctul de vedere, explicațiile sau obiecțiile formulate, precum și documentele sau informațiile suplimentare transmise de către entitatea controlată sau conducerea acesteia/persoanele responsabile și elaborează nota privind concluziile și propunerile cu privire la aspectele constatate în urma controlului permanent.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în situația în care, în urma analizării documentelor și informațiilor existente, precum și, după caz, a punctului de vedere, a explicațiilor sau a obiecțiilor formulate la Raportul de control permanent de către entitatea controlată sau conducerea acesteia/persoanele responsabile, nu se mai rețin constatările din Raportul de control permanent, activitatea de control permanent se finalizează prin notificarea de către structura organizatorică de specialitate a persoanelor responsabile sau, după caz, a entității controlate/conducerii acesteia.

(3) Conducerea structurii organizatorice de specialitate prezintă pentru înscrierea pe ordinea de zi a ședinței Consiliului A.S.F. nota menționată la alin. (1), însoțită de Raportul de control permanent și obiecțiile entității controlate/persoanelor responsabile, dacă au fost transmise.

(4) Pe baza informațiilor prezentate conform alin. (3), Consiliul A.S.F. poate dispune măsuri și/sau sancțiuni.

(5) În scopul valorificării rezultatelor controlului permanent se aplică în mod corespunzător prevederile art. 26 și 28. Orice referire la rezultatul controlului este considerată a fi făcută corespunzător la rezultatul activității de control permanent.”

Art. II. — Acțiunile de control periodic sau inopinat în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentului regulament continuă în conformitate cu reglementările în vigoare la data începerii acestora.

Art. III. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Alexandru Petrescu

București, 14 octombrie 2024.
Nr. 13.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

